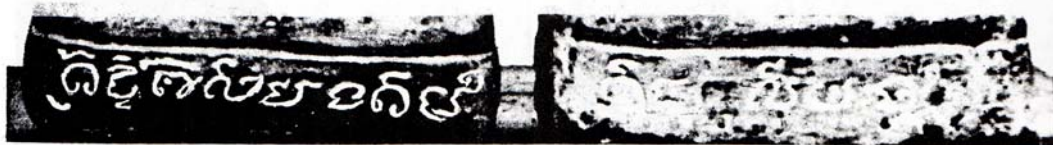

ลายขอมที่เขียนไว้แต่ พ.ศ. ๒๕๐-๕๐๐

ที่ฐานพระพุทธรูป ๒ องค์ มีจารึก ณ ประภาคมณฑลว่า เดือนเด่นฟ้า สุวันณภูมิ

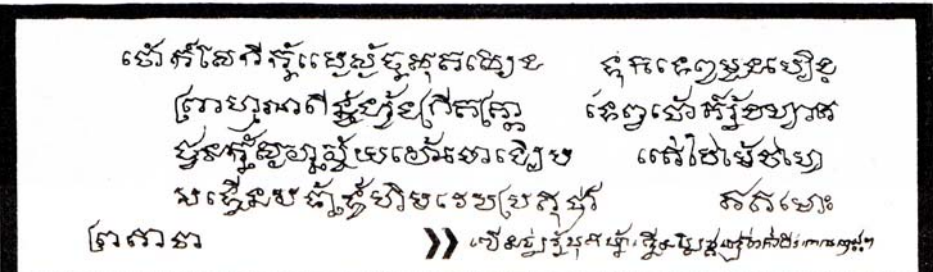
เดือน พส บง สี่ เดือน รัม ฐรสี่ บัน สี่

ตัวขอมนี้ เป็นตัวจารึกในแผ่นเงิน พบในโพล์สำริดบรรจุพระเครื่อง มีบอกปี พ.ศ. ๓๔๕ ปรากฏไม่เอกไม่โท ฯลฯ พร้อมทั้งตัวสือขอมได้เขียนคำไทยไว้ การเขียนจะเห็นเป็นแบบต้นเดิม คือ ใช้ตัวสะกดเต็ม ถ้าสมัยรัตนโกสินทร์จะเขียนตัวต้นเป็นตัวสะกด ถ้าภาษามคร ตัวสะกดเต็ม ตัวอ่านใช้ดิน เป็นคัน จึงนำมาเป็นหลักฐาน (ได้ทราบจากพระอาจารย์สนิท ธรรมลินทุโร ศิษย์พระญาณจรณะจารไว้)

พระพุทธเจ้า	๓๔๕	ปี	กุด	เดือน	๔	๒	(คำ)	ข้าง	ขึ้น	พระนาง	สี่
เสาวภา	รัตน	นารี	เทวี	ได้	มี	บุญ	ชา	ให้	ขอม	เม	(อง)
ง	แกน	โพรพล	มาสร้าง	พระ	เพื่อ	เฉลิม	(เฉลิม)	พระ	เกีย	(ติ)	
ย	ดิ	ใน	วา	ระ	พระ	ปร	มี	เกิด	ทั้ง	ยัง	ต้อง
เอา	พระ	เครื่อง	ประ	จุ	ไว้	ไว้	ได้	ธาน	(ฐาน)	เจดีย์	

ตัวขอมที่เขียนคำไทยในคัมภีร์โบราณ ชื่อ “มหาชาติเมืองเพชร” ของวัดเพชรพลีและวัดเกาะ เพชรบุรี อาจารย์สมาน โช้ะเหม แห่งวิทยาลัยครูเพชรบุรี ได้ถอด (ปริวรรต) ตัวสือขอม เป็นตัวสือไทย ได้ถ่ายทำแบบพิมพ์ไว้ที่วัดมาเท่านี้จึงขาดคอนทักไป ถ้าต้องการตลอด ได้เปิดดูคอนทักของกัณจากุมารในหนังสือฉบับนั้น (ไม่ปรากฏสงวนลิขสิทธิ์) สำหรับระเบียบจารนั้นยังเป็นอย่างเดียวกับสมัยสุวันณภูมิ นี้เป็นกาล พ.ศ. ๒๔๑๖

» อักษรขอมตัวเกเขียน บอกวัน เดือน ปี ที่จารไว้ ตอนจบกัณท์กุมารว่า :
 “ เขียนจบวันสูกหน้าเดือนสิบเอ็ดแรมสี่ค่ำปีรกา เบญจลัก ”

เจ้าก็โสก็กันแสงสังจนสุดเสียง	ทุกเทพพมอเมืองเอียง.....
(ครั้น) พราหมณ์ตื่น้องร้องกรีดกราด	เทพพเจ้าก็ร้องหวาด.....
ชวนกันสงสานส้อยเส้าเงาเงียบ	แต่ใบไม้จะไหว.....
สเทือนสท้านทั่วหิมเวสประคูปา	อิติ เมาะ.....

